

sig om de faktiske oplysninger i sagen, som kan antages at få betydning for afgørelsen. Herved er endvidere tilkendegivet, at disciplinarmyndigheden har pligt til at sikre sig, at den indberettede er bekendt med alle foreliggende oplysninger i sagen.

Dette krav vil i enkle sager naturligt blive opfyldt ved, at den indberettede forklarer om de faktiske forhold, der er indberettet, jf. stk. 3. Giver forklaringen ikke anledning til, at der efter disciplinarmyndighedens opfattelse skal indhentes yderligere oplysninger eller foretages yderligere undersøgelser, er proceduren afsluttet, og sagen kan afgøres. Det samme gælder i tilfælde, hvor den indberettede ikke ønsker at udtale sig, og hvor disciplinarmyndigheden på det foreliggende grundlag finder det uforholdsmæssigt at lade yderligere undersøgelser foretage.

Kravene til partshøring efter de foreslåede bestemmelser giver den indberettede en bedre retsstilling end den, der følger af forvaltningslovens § 19, stk. 1.

Der skal for det første partshøres over »de faktiske oplysninger i sagen, som har betydning for afgørelsen«, og ikke blot over faktiske oplysninger, der er af væsentlig betydning for sagens afgørelse (således som det er formuleret i forvaltningsloven). For det andet er det uden betydning, om oplysningerne kan antages at være til gunst eller ugunst for den indberettede. Det forhold, at myndigheden kan gå ud fra, at den indberettede er bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af de foreliggende oplysninger og vil tillægge dem betydning, fritager ikke for partshøring.

Ved formuleringen af § 10, stk. 3, er det forudsat, at partshøringen kan ske mundtligt på stedet og med angivelse af den påtænkte sanktion.

Det følger af god forvaltningsskik, at den indberettede samtidig bliver gjort bekendt med den påtænkte sanktion. Tanken hermed er, at den pågældende bør vide, »hvad han er oppe imod«, for at kunne varetage sine interesser på dette tidspunkt af sagen. At der gælder en sådan (ulovbestemt) regel, er antaget af Folkeetingets Ombudsmand i en række udtalelser (se f.eks. FOB 1994, s. 169, særligt s. 176). Der kan også henvises til, at en sådan meddelelse skal gives indsatte efter disciplinærstrafbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 385 af 17. maj 2001, § 6, stk. 2, nr. 1).

Formålet med partshøringen er, at den indberettede skal have mulighed for at forholde sig til de oplysninger, som han får forelagt. Forvaltningslovens § 19, stk. 1, bestemmer, at det sker, for at den pågældende skal være »givet ... lejlighed til at fremkomme med en udtalelse«. Heri ligger, at den indberettede skal have en rimelig frist til at forholde sig til det materiale, som han får forelagt.

Hvad der er en rimelig frist, må afhænge af forholdene i den enkelte sag. Hvis der er tale om enkle, uomtvistede faktiske oplysninger, og hvor sanktionen følger et ret fast mønster (f.eks. hvor det er utvivlsomt, at der er tale om for silde møde eller udeblivelse af en bestemt varighed), vil en rimelig frist efter omstændighederne kunne gå ned til ganske kort tid. Omvendt vil en rimelig frist i komplicerede sager, hvor der f.eks. er tale om et omtvistet og kompliceret faktum, kunne være af længere varighed.

Fristen kan som nævnt efter omstændighederne være ganske kort. I nogle tilfælde kan der være behov for, at partshøring helt må undlades, fordi der er et særligt behov for, at der på stedet træffes en afgørelse om at pålægge et disciplinarmiddel. I et sådant tilfælde er der mulighed for efter en konkret afvejning efter forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 3, at pålægge en disciplinær sanktion uden forudgående partshøring.

Til stk. 2

Den praktiske behandling af sagen indledes som beskrevet i stk. 2 med, at disciplinarmyndigheden indkalder den indberettede, når indberetningen er modtaget. Herved er tilkendegivet, at disciplinarsager forventes behandlet i hovedsagen mundtligt og ikke på skriftligt grundlag som forudsat i forvaltningsloven. Mundtlig sagsbehandling er praktisk gennemførlig i disse sager, fordi den indberettede og disciplinarmyndigheden typisk vil befinde sig på samme tjenestested under sagens behandling.

En mundtlig behandling af sagen giver i forhold til en skriftlig sagsbehandling desuden mulighed for, at sagen kan behandles hurtigt, hvilket navnlig af hensyn til disciplinen er af overordentlig væsentlig betydning. Den mundtlige behandling kan tilrettelægges sådan, at den er mindst lige så betryggende som den skriftlige. Der er bl.a. mulighed for på stedet at korrigere eventuelle misforståelser med hensyn til sagens faktiske oplysninger. Den mundtlige sagsbehandling vil i de fleste tilfælde give den indberettede bedre mulighed for at forklare og forsvare sig, end hvis han var henvist til at afgive skriftlige indlæg.

I forbindelse med indkaldelsen af den indberettede, jf. § 10, stk. 2, skal disciplinarmyndigheden underrette den pågældende om, at han er indberettet. Dette krav følger ikke af forvaltningsloven. Det er den, der modtager indberetningen, der skal underrette den indberettede om sagen. Herved skabes sikkerhed for, hvem der har handlepligten. Dette udelukker naturligvis ikke, at den, der har foretaget eller vil foretage indberetning, i forvejen har informeret den pågældende om, at han er eller vil blive indberettet.